

ΗΠΙΟ Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΗ

ΓΑΛΗΝΗ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

Σ' ἔλεγαν κάποτε παρθένα. Κι ἕμως σέ θεωροῦσαν ἄξια γιὰ τὴν κόλαση. Τὸ ἀμάρτημά σου εἴτανε κάτι ποῦ ἔπρεπε νὰ γίνει, γιατί ἐκεῖνο ποῦ λένε «τιμὴ» σοῦ βάραινε τὸ στήθος καὶ σέ στενοχωροῦσε. Παραστράτησες, κυλίστηκες μέσα στὴν ἡδονὴ μὲ δίψα καὶ ἀκουσες λόγια ποῦ τὰ ποθοῦσες ἀπὸ χρόνια καὶ καιροῦς.

Ἔσπασες τὶς ἀλυσίδες ποῦ σὲ ἀνθρώπινοι ὑποκριτικοὶ νόμοι ἔφτιασαν καὶ ἀνάμεσα στὸ τρελὸ γλέντι πῆδησες φρενιασμένη καὶ ἀσυγκράτητη. Μὰ τὰ ὥρατα λουλούδια δὲ φυτρώνουν σὲ ἄλλα τὰ χῶματα οὔτε ἀνθίζουν σὲ ἄλλους τοὺς καιροῦς. Τοῦ μαρασμοῦ ἢ συμφορᾶ ἔρχεται μὲ ἀσφάλεια, καὶ σὺ σὰν τὸ καλὸ καὶ ντελικάτο λουλούδι σύντομα ἐπῆρες τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου.

Πληγὲς παντοῦ καὶ φαρμάκια γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴ σου. Ἔνας πόθος γιὰ τὸ γλέντι τῆς στιγμῆς κ' ἔπειτα ἡ τραγικὴ ἀλήθεια τῆς μοναξιάς. Ἀμαρτωλὴ μου, μὲ κάποια εὐχαρίστηση κοιτάξεις τὰ περασμένα, μὰ καὶ ἡ πόρνη ποῦ οὐρλιάζει στὰ νοσοκομεῖα ἀνακουφίζεται μὲ τὴν ἀνάμνηση καὶ τὴ χαρὰ τῶν περασμένων.

Δὲν εἶναι τὸ σῶμα τῆς γυναίκας διαμάντι γιὰ νὰ μπορέσει ν' ἀντέξει καὶ νὰ λάμπει ἀδιάκοπα μέσα στὸ βούρκο. Εἶναι σάρκα ποῦ τρώγεται ἀπὸ τῆς ἡδονῆς τὸ γλυκὸ φαρμάκι. Πρέπει νὰ βρεθοῦνε μεγάλες καρδιὲς γιὰ νὰ σὲ βγάλουνε ἀπὸ τὸ βούρκο. Ἐδλογημένα χέρια ποῦ σώζουν ἓνα ἀμαρτωλὸ καὶ ἄχι ἓνα ἄθωο. Κι ὅπως λένε ἐπὶ τῆς ἀκολασίας εἶναι γλυκεῖα, ζαλίζει πολλὰς φορές καὶ τὸ αἷμα βράζει μέσα στὶς φλέβες, ἓνα αἷμα συγγενικὸ μὲ τὴν ἀρχαία ἐρωτοπλάνη Κορινθία. Τὸ φιδωτὸ κορμί σου θ' ἀνατιναχθεῖ χωρὶς ἄλλο ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ μὲ μάτια δάκρυα καὶ θ' ἀκοιτάξεις ἐκεῖ ποῦ βασιλεύει ὁ ἥλιος καὶ τὸ γλεντακόπι ἀρχινᾷ.

Ἀμαρτωλὴ μου, ἡ ζωὴ εἶναι παράδοξη καὶ ἡ πορνεία τόσο ἀθεράπευτη ὥστε μάταια ἢ στοργὴ κάθε τολμηροῦ θ' ἀπελθῆσει νὰ σοῦ χτίσει φωλῆα σὲ κάποια εἰρηνικὴ στέγη. Τὸ τρικυμισμένο σου κορμὶ μπόρα ἄγρια, νεροθολωμένη θ' ἀτὸ πάρει καὶ θ' ἀτὸ ἀποσυνθέσει ἀλύπητα χτυπώντας το σὲ λαγκάδι κατεδαφισμένο.

Κ' ἔτσι, δὲ θ' ἀνοχληθεῖ οὔτε ὁ παπᾶς νὰ ἐκτελέψῃ τὸ θεὸ γιὰ

τὴν ψυχὴ σου οὔτε ὁ νεκροθάφτης θὰ σκάψει στὰ τρισάδα γιὰ νὰ βάλει τὸ κολασμένο σου κορμί. Σὲ κάποια θάλασσα θὰ πέσεις χιλιοκομματιασμένη. Καὶ οἱ θάλασσες ἔχουνε στὸ βυθὸ τους τοὺς πιδ ἦσου· χους τάρους. Ἐκεῖ δὲ φτάνει οὔτε ἡ ἀγάπη, οὔτε τὸ μίσος τῶν ἀνθρώπων.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Ἡ ἐμπόλεμη πολιτεία εἶναι βυθισμένη στὴν τρομαχτικὴ της σιωπῆ. Μὲ τὸ σκοτάδι της μοιάζει ἴδια κόλαση, κ' ἐγὼ χάρος περνῶ ἄφοβα καὶ θαρρετὰ ἀπὸ τοὺς δρόμους της. Περνῶ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ πόθου μου ἀιάμεσα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς καὶ τοὺς ἐξαναγκάζω νὰ παραμερήσουν.

Ἡ γλυκειά μου ἁμαρτία ἀγρυπνάει, λυώνει στὸ παράθυρο ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ἱκετεύει κάποιον θεὸ της νὰ φτάσω τὸ ταχύτερο. Πλούσιο δῶρο εἶναι τὸ φιλι καὶ διαμάντι ἀνεχτίμητο τὸ σφιχταγκάλιασμά μου. Ἔμαθα νὰ λυγίζω τὸ κορμί της, νὰ θαμπώνουν τὰ μάτια, νὰ σκοτίζω τὸ λογικὸ, νὰ δίνω τοὺς παλμούς μου σιτοὺς παλμούς της, νὰ σμίγουνε τὰ στήθια μας καὶ νὰ κοῦνε τὴν ἀνατριχιαστικὸ χτύπο τῶν καρδιῶν, νὰ χαϊδεύω τὰ μαλλιά της, νὰ τὰ τυλίγω ἐπίμονα καὶ δυνατὰ στὰ δάχτυλά μου σὰ νάθελα νὰ τὰ ξεριζώσω ἀπὸ τὸ πολυαγαπημένο της κεφάλι.

Εὐλογημένη γυναίκα ποὺ ἓνα μοναδικὸ ἔχεις πόθο. Νὰ μείνω στὸ πλευρό σου καὶ νὰ σὲ τραγουδήσω μὲ τὰ χεῖλιά καὶ μὲ τὴν ἔμπνευσή μου. Στὸν ξεπεσμένο ἄρχοντα ποῖός ἀνήθηκα ποτὲ τὸ ψωμί καὶ στὸν τυφλὸ τὸ φῶς; Κάτω ἀπὸ τὴ στέγη της—ποὺ εἶτανε στέγη χίλιων γυναικῶν—γίνεται μιὰ ἐρωτικὴ λειτουργία κρυφὴ καὶ ἱερή, ἀντάξια νὰ τὴν ἱστορήσω κ' ἐμπρὸς στὸ μεγάλο καὶ μοιραῖο μας Κριτή.

Μὰ ἡ λειτουργία τελειώνει ἀναγκαστικὰ γιὰτὶ σὲ λίγο τὸ φῶς θὰ ἔχει ἀποκαλύψει τὴ γλυκειά μας ἁμαρτία. Φεύγω ἔντρομα, σὰν ἄλλος Μεφιστόφελ, καὶ ξαναγυρίζω στὸ καταφύγιό μου. Οἱ ὁρῶμι ἀρχίζουν νὰ θαμπίζουν καὶ τ' ἀστέρια μὲ τὸ τρεμόσβυμά τους μοῦ στέλνουν τοὺς τελευταίους των χειρειτισμούς.

Νεκρικὴ σιωπὴ βασιλεύει κάτω ἀπὸ τὴ σαπισμένη στέγη μου. Καίμεσονται ὅλοι γαλήνια, δίκαια, δὲν παρενοχλοῦν τὴν ἔνοχη ἀργοπορία μου. Κι αὐτὴ ἡ σιωπὴ, ἡ γαλήνη καὶ ἡ περιφρόνησή τους μοιάζει σὰν τὴ σκληρότερη ἐκδίκηση. Εἶναι ὁ σταυρὸς ποὺ ἐξαναγκάζει τὸ Σατανᾶ νὰ κρύψει τὸ πρόσωπό του. Εἶναι τὸ φῶς ποὺ ἔχουνε οἱ δι-

και οι στίς γλυκειές ώρες του πρόσκαιρου θανάτου. Κάθε γαλήνια άνα-
πνοή τους είναι μιά έκδικητή κραυγή κ' ένα ράπισμα...

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Βρήκα άγρυπνισμένο τὸ ναύτη στὸ γιαλό, χλωμὸ καὶ δακρυσμένο.
Νεκρὸς ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ του μπρὸς σὲ μιὰ γαλήνια Ἄπριλιάτικη
αὐγή. Τὰ καράβια μὲ τάνοιχτὰ πανιὰ ἔμεναν ἀκίνητα καὶ μονάχα ὁ
σκύλλος ἐγαύγιζε καὶ οὐρλιαζε λυπητερά.

Ἔπιασα τὸ χέρι τοῦ ναύτη καὶ τὸν ἐρώτησα γιατί σέρνεται θλι-
μένος κ' ἐκστατικὰ κοιτάζει στὸ βῆθος τοῦ πελάου.

— Μ' ἀπάτησε ἡ γυναίκα μου καὶ ἡ ἐρωμένη μου ἔφυγε κρυφά.
Μαχαίρι δολοφονικὸ ἢ ἀπιστία, μὰ ἡ φυγὴ τῆς ἐρωμένης ἀδιάκοπο
μαράζι, φωτιὰ διαβολικὴ ἀνάμεσα σὲ καρδιὰ καὶ νοῦ.

Κι ὅταν ἀγέρας φύσηξε ὀρμητικὰ μπῆκε στὸ καράβι, ἀνοίχτηκε στὰ
πέλαγα κ' ἐγένηκε κουρσάρος, μὰ πάντα νικημένος, πικρόκαρδος καὶ
βερεμιάρης γυρίζει στὰ λιμάνια καὶ θρηνολογεῖ...

MIX A. ΡΟΔΑΣ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Ἄπ' τὰ δάκρια μου φυτρώνουν
Μύρια δροσερὰ λουλούδια,
Καὶ τ'ἀιστενάγματά μου
Γίνονται ἀηδονιῶν τραγούδια.

Κι ἂν μὲ θές, θάναί δικά σου
Φῶς μου, ὄλα τὰ λουλουδάκια,
Κι ὄξω ἄπ' τὸ παράθυρό σου
Θὰ λαλοῦνε τ'ἀηδονάκια.

II

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποὺ μίσηψε ἡ παρθένα,
Μίσηψε καὶ τὸ γέλιο μιὰ γιὰ μένα.